

Præsteforeningens Blad af 1. December. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at oplæse, hvad der staar. Præsteforeningens Formand skriver dér: „Hvis det er Meningen, at Præsterne nu uden Forbehold i Lønningspørgsmaal skal stilles i Række med de almindelige „Tjenestemænd“, vil vi gøre Indsigelse saa kraftig, vi formaar. Vi er ikke Statstjenestemænd i almindelig Forstand. Vi beskikkes paa anden Maade (Menighedsraad), og vi er ikke statslønnede, men lønnede af de forskellige Sognemidler, de Midler, der fra gammel Tid er skænket og altid har været anvendt til kirkeligt Brug og derfor ikke uden videre kan regnes som Statsejendom i almindelig Forstand. — Som Udtryk for Præsternes Særstilling staar jo ogsaa dette, at vi har vor særlige og i høj Grad ejendommelige Lønningslov (af 1913), som vi først fik adskillige Aar efter og uden Forbindelse med „Tjenestemændene“s Lønningslove“. Dér har vi de to modsatte Opfattelser, den, som den højtærede Kirkeminister har gjort sig til Talsmand for, og den, som Præsteforeningens Formand har gjort sig til Talsmand for.

Nu glæder det mig imidlertid at se, at den højtærede Kirkeminister til Trods for den Ordre eller Henstilling, han har givet til Lønkommissionen, foreslaar, at der allerede ved dette lille Lovforslag skal foretages en Forhøjelse af Præsternes Løn-satser. Præsterne har, som jeg sagde, god Grund til at vente det, for da Loven var til Behandling i 1913, var alle Partier enige om, at en Begyndelsesløn af 2,200 Kr. vilde være det rimelige, men daværende Kultusminister Appel mente, at man skulde vente til 1917 og se, hvordan det forholdt sig med Lønningsfonden. Der vil neppe kunne være noget principielt at indvende imod at foreslaa denne Lønforhøjelse, som er i høj Grad nødvendig og ikke er af overdreven Art — der er Tale om 200 Kr. —, selv om ganske vist Lønningskommissionen skal have med dette Forhold at gøre. Man maa ikke glemme, at det ikke er Statskassen, der skal betale denne Lønforhøjelse, men den Fond, som ikke er paa Finansloven, og som Rigsdagen kun har at tage reviderende Stilling til.

Der er ikke nogen Embedsstand, til hvis Fordannelse der stilles saa store Krav som til Præsternes, der er lønnet saa daarligt, som Tilfældet er med Præsterne. Tænk Dem, at de maa have en Universitetsuddannelse, som mindst kræver 5 Aar,

og saa skal de begynde med 2,000 Kr. om Aaret. Det er i Virkeligheden en Løn, som en almindelig Arbejdsmand ikke vil nøjes med. Mit Parti gaar nu altsaa derfor med til at foreslaa denne Lønforhøjelse, og jeg vil i denne Sammenhæng udtale, at da det viser sig, at det er svært at faa Præsteembederne besat, hvad der under de nuværende Forhold ikke er at undre sig over, vil der vist nok være Grund til at tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om ikke visse Sogne kunde slaas sammen. Der er f. Eks. paa de rigere Egne af Landet, paa Lolland-Falster, paa Fyn og Sjælland, Steder, hvor Kirkerne ligger saa nær ved Siden af hinanden, at der var nogen Mulighed for at slaa dem sammen og derved opnaa at kunne give Lønforhøjelser.

I Lovforslagets § 5 foreslaas det at indsætte noget af Loven af 11. April 1916. Jeg kan ikke se andet, end at dér i dette Stykke er udfaldet en Sætning, som det ikke kan være den højtærede Ministers Mening skal falde ud. Der staar nemlig i den egentlige Lov: „Til Præsternes Pensionering yder Statskassen Tilskud i samme Omfang som hidtil“, men denne Sætning er faldet ud, og jeg vil henstille, at hvis vi vedtager § 5, stilles der et Ændringsforslag til anden Behandling om at sætte denne Sætning ind. Det maa nemlig hedde: Til Lovens § 3, 3die Stykke, 2det Punktum føjes følgende: og saa kommer altsaa den Sætning, som er faldet ud. I § 6 er der opført nødvendige Rettelser til Hovedloven, og det vilde være urigtigt ikke at vedtage dem allerede nu i Stedet for at opsætte det til en senere Revision.

Jeg vil indrømme, at der kunde være mange andre Ting, som man kunde ønske at faa revideret her, men da her kun er Tale om lejlighedsvise Ændringer, men ikke om en fuldstændig Revision, skal jeg paa mit Partis Vegne indskrænke mig til at anbefale disse Ændringer og anbefale, at Lovforslaget overgives til et Udvalg, der kan give det en kort Udvalgsbehandling.

Valdemar Olsen: Det har undret mit Parti en Del at se dette Lovforslag fremkomme. Det er højst rimeligt, at den sidste ærede Taler (Moitesen) har Ret i, at de Præster, som Lovforslaget omhandler, er uheldigt stillede i økonomisk Henseende, særlig i disse Tider, men det er der saa mange, der er, og man fristes derfor til at spørge: „Er det netop Præsterne,